

POSTANOWIENIE

6 lutego 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczuk

na posiedzeniu niejawnym 6 lutego 2026 r. w Warszawie
w sprawie z wniosku M.W.

z udziałem M.C., B.C., M.K., M.K.1

i Gminy Z.

o rozgraniczenie,

na skutek skargi kasacyjnej M.W.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Kielcach

z 3 października 2024 r., II Ca 794/24,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. oddala wniosek Gminy Z. o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (przyczyn kasacyjnych).

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący M.W. powołał się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wynikającą z tego, że Sady *meriti* przedwcześnie oparły rozstrzygnięcie o rozgraniczeniu częściowo na kryterium ostatniego spokojnego stanu posiadania (art. 153 zdanie pierwsze *in fine* k.c.), pomijając, że w stosunku do jednej z działek objętych rozgraniczeniem sporządzono akt własności ziemi.

Wykazanie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej stawia skarżącemu szczególnie wysokie wymagania. Jak przyjmuje się w utrwalonej judykaturze Sądu Najwyższego, oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Oczywiste jest przy tym tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Zarzucane uchybienia muszą zatem mieć kwalifikowany charakter, odnosić się do konkretnych, powołanych przez skarżącego przepisów prawa i być dostrzegalne na pierwszy rzut oka (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00,

OSNC 2001, nr 3, poz. 52, z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156 i z dnia 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18).

Bliższa analiza wniosku nie pozwalała uznać, by skarga kasacyjna była – w przyjętym rozumieniu – oczywiście uzasadniona.

Racją jest, że stanem prawnym w aspekcie kryteriów decydujących o rozgraniczeniu nieruchomości może być m.in. stan prawny wynikający z posiadania przedmiotu rozgraniczenia w dniu wejścia w życie ustawy z dnia 26 października 1971 r. o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2010 r., V CSK 8/10 i powołane tam orzecznictwo). Wiążąca Sąd Najwyższy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) podstawa faktyczna zaskarżonego postanowienia nie obejmowała jednak żadnych ustaleń co do sporządzenia aktu własności ziemi w odniesieniu do uczestniczącej w rozgraniczeniu działki nr [...]. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został tym samym oparty na nowej okoliczności, wybiegającej poza podstawę faktyczną zaskarżonego postanowienia, co jest niedopuszczalne i nie może świadczyć o zasadności skargi, a tym bardziej o jej zasadności w stopniu oczywistym i widocznym *prima vista*, czego wymaga rozważana przyczyna kasacyjna. Nie ma w tej materii znaczenia, że okoliczność tę skarżący wyprowadził z materiału sprawy, skoro miarodajne fakty nie zostały ustalone przez Sądy *meriti*. Na marginesie należało zauważyć, że na okoliczność tę skarżący nie powoływał się w apelacji.

Niezależnie od tego, z wniosku nie wynikało, dlaczego uwzględnienie powoływanego przez skarżącego aktu własności ziemi, czego Sąd Okręgowy nie uczynił, miałoby prowadzić do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest oczywiście i elementarnie błędne. W celu uzasadnienia oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie wystarcza natomiast wyknięcie naruszenia przepisu prawa, chociażby miało ono oczywisty charakter, lecz konieczne jest wykazanie, że naruszenie to doprowadziło do oczywistej wadliwości zaskarżonego orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004, nr 13, poz. 230, z dnia 21 kwietnia 2017 r., I CSK 660/16 i z dnia 29 września 2017 r., V CSK 162/17).

Należało tym samym odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 w związku z art. 13 § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 520 § 1 k.p.c., nie znalazłszy podstaw do odstąpienia od zasady wynikającej z tego przepisu.

Paweł Grzegorzczak

(K.G.)

[a.ł]